

ROĐENDANSKA PRIČA

Ukrotivši džet-pek letač se spustio na platformu. Bila je to zadnja zgrada u bloku i na njenom krovu je čučao majstor sa namerom da startuje bušilicu.

„O, rodac!“, doviknuo je.

„Agent dostave“, ispravio ga je letač, „koji je ovo broj?“

„Ha! Ako tražiš četrdeset, taj ti, bratac, ne postoji.“

Letač je pokrenuo svoj oklop i sečivom na bridu desnog dlana zagrebao prljavštinu sa broja. Četrdeset i jedan. Majku mu. Otkočio je sa leđa transportnu kapsulu i nalegao na dugme interkoma.

„E, nema nikog,“ oglasio se majstor, „do sada bi već neko zakukao zbog bušilice.“

„Nemoj ti da zakukaš“, odbrusio je letač i pritisnuo bravu.

Nisu bila neka vrata, pukla su kao od šale. Vazduh je pokuljao iz stana i agent je bio primoran da uključi filtere koji su se sklopili poput maske. Krenuo je da se probija kroz lavirint od naslaganog đubreta. Čitav zadnji zid bio je prekriven monitorom, ispred njega

trosed, a na trosedu masa masti i kože. To je nekada, dalo se nasluttiti, bio čovek. Na sebi je imao ostatke uniforme sveštenika Crkve konačnog spasenja.

„Centrala! Imam leš, valjalo bi obavestiti krim-pol.“

Sa zvučnika se zaorio smeh.

„Al' ti ga utera majstor. Majstorski. A, „rodac“?“

„Sa vama čovek nikada nije sam“, odgovorio je, „čekaj, mrda se!“

Masa se pomakla, kapci razmakli, a zatim i usne, nalik na dva puža golaća.

„Šta je?“, reče ono.

Letaču je ruka skliznula na dršku ošamućivača.

„Agent Saša Alibabić. Kaznena dostava zbog kršenja zabrane prirodnog začeca. Za gospođicu Neon T.“

Puževi su zaigrali u osmeh ulepšan prskanjem pljuvačke.

„Taj stan nikada nije postojao. Ona ti je bila nekada selebritirijaliti, pa da ljudi veruju kako je bogata. Nego, posluži se.“

Na stolu pored čekala je nafora.

„Da. Uzmi kolačić, Ali-Sa, sa vinom smešan, okrpi dušu. Poslednje pričešće, najposlednjije. Malko se premišljam, pa ako si ti voljan... Dozlogrdilo je i boljima od tebe.“

„Nećeš ga majci“, rekao je Saša i strpao naforu u džep. „Posle ja u izveštaj treba da te unosim.“

Bušilica se razularila, zidovi zatresli, a domaćin zadremao.

„Samo trideset i devet, moj Ali-Baba, ko još izgura preko četrdeset?“, promrmljao je iz sna.

„Ja ću valjda, sutra“, pomislio je agent.

Nije više imao šta tu da traži. Kada je uzleteo isključio je filtere i duboko udahnuo.

„Centrala!“

Opet smeh.

„Užinamo Ali-Baba! Javi se kasnije!“

„Nalog je pogrešan! Adresa ne postoji! Šta sad da radim sa ovim?“

„Pa, vrati ga nazad, ali požuri. Kloneri danas rade kraće. Slava im je. Esnafska.“

Zuj ga je obavestio da su se isključili i završili za taj dan. Kraj radnog vremena se primakao i malo šta bi sada moglo da ih trgne iz transa uobročenosti. Dao je gas, ali se saobraćaj naglo zgusnuo. Letači i letelice su uporno naletali na njega i u više navrata je jedva glavu sačuvao.

U Centru za kreiranje potomstva nije bilo nikoga. Pljunuo bi da nije na vreme opazio eko-kameru. Skladište za neisporučene pošiljke se usled silnog bušenja zidova urušilo prošle nedelje i morao je da kapsulu odnese kući.

Njegov stan je takođe bio kocka na vrhu zgrade. Ušao je, spustio kapsulu na sto i pogledao kroz prozor od pleksiglasa. Plakalo je.

„Net-majka“, zavapio je dok se izvlačio iz opreme. Čuo je za to negde i kako je izustio na monitoru se pojavio lik žene. Kamera se okrenula prema paketu.

„Mehanizam za održavanje traje jedan dan“, rekla je.

Polomio je pečat, otključao bravu i podigao poklopac. Pružilo je ruke ka njemu i nije mu bilo druge. „Majka“ nije štedela na savetima.

Oprao ga je, namazao kremom za lice i previo papirnim ubrusima. Iz kapsule je izvadio dojku od gume i natankovao je razblaženim mlekom. Nije htelo da uhvati bradavicu dok ga ponovo nije uzeo u naručje. Sito i čisto, dete je zaspalo. Saša ga je ušuškao jastučnicama i odlučio da malo provršlja po netu. „Majka“ je i dalje bila tu, u svom prozoru na ekranu.

„Šta to radiš?“, pitala je.

„Moram da vidim gde ću ga sutra. Možda mogu da pronađem tu ženu. Ne bih da ga vraćam klonerima. Imaju, znaš, taj mali krematorijum“, rekao je i namrštio se.

Ime Neon T. je donelo masu linkova. Implantatumska plavuša koja je pokušala da ugrabi još koju porciju slave tako što je zatrudnela prirodnim putem. Uhapšena, očišćena. Osuđena je na kaznu da kao svoje podiže klonirano dete, bez prava na izbor osobina. Nije bilo nikakve adrese, pa je Saša u pretraživaču dodao „isporuka“. Jedan link. Ekran se zacrneo, izuzev suze u sredini. Kliknuo je.

„Mrtva je“, reče on. „Deset hiljada ljudi na sahrani!“

„To je virtuelna sahrana“, rekla je „Majka“. „Učestvuju kao avata-ri, ili samo preko kamera, pa „lajkuju“, ili ne. Vidiš taj „ank“ u uglu. Probaj.“

Poslušao je. Pojavili su se adresa i šifra.

„Proveri to mesto, ali pazi. Ova igranka kao da je na tebe čekala.“

Istražujući po mapama grada zaspao je za računarom.

Doleteo je sa detetom u kapsuli. Zgrada je bila, u snu se ne snila, nalik na saće. Hiljade ulaza i među njima jedan pravi. Sa brojčanikom na vratima. Ukucao je šifru i otvorila su se. Kada je kročio video je u zidu sa leve strane niz izloga iza kojih su se krile sobe. U svakoj se nalazio po jedan mrtvak, na stolu, bez odeće i pažljivo osvetljen. Display na zidu iza pokazivao je vreme proteklo od trenutka smrti. Iz raznih uglova leševe su snimale veb-kamere. Kako je zalazio dublje tela su bila u sve gore stanju. Na svakom prozoru se nalazila ploča sa imenom preminulog što je Saši olakšalo potragu. Bila je tu. Skelet presvučen kožom. Otvorila je oči, iste kao u deteta, ustala i pružila ruke prema kapsuli. Bledi prsti su zapalacali kroz uski prorez na staklu. Saši je zapelo u grlu, ali je onda ugledao cevi kroz koje su joj

tečnosti ulazile u vene. Pred njime nije bio oživali leš već direktan prenos umiranja. Odmakao je paket. Šištanje koje je usledilo bilo je bes i vapaj. Ruka kao da mu je sama skliznula u džep, izvadio je naforu i pružio joj. Okrenuo se i potrčao ka izlazu.

„Srećan rođendan!“, oglasila se „Majka“.

„Hvala.“

Sa devojčicom u rukama Saša je pazio da se mleko u šerpici ne pregreje.

„Lepo ti stoji“, našalila se ona.

„Tebi bi stajalo još lepše.“